

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Haziran 2014

Sayı: 192

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Kapitalist kâr düzenin gerçeği:
Devlet, işçileri katleden patronların
çıkarları için çalışıyor!**



Soma faciasının yarattığı şok, bütün gözlerin işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarına çevrilmesine neden oldu. Boyalı basından, yandaş medyaya, özel sektör savunucusu uzmanlardan siyasilere kadar herkes işçilere acıma ve yardım kervanına katıldı. Bir haftayı geçti, siyasiler yine koltuk yarışına geri döndüler. Üstelik, tek bir koltuk için yarışa. Her gün iş yerlerinde 4 işçinin patronların kârı uğruna ölmesi, elbette her hafta öldürülen 5 kadın gibi, unutulmaya aday.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Soma patronu, işçiler karbonmonoksitten ölürken enerji bakanıyla toplantı yapıp topu hükümetin kucağına vermişti. Zaten 4 gün sonra lütfedip bir göründü, hala kayıp. İşçinin canı pahasına kazandığını, işçiler ve maden için kullanmadan, işçinin güvenliği, iş yeri için harcamadan, Maslak'ta bir gökdelene yatırıyor. 2 bin 600'den fazla işçinin, ölüm pahasına ürettiği zenginliğin, işçilere hiç sorulmadan, sadece bir kişinin keyfine göre harcadığı bir düzen nasıl olabiliyor?

Kapitalist kâr düzeni işte bu kadar anlamsız ve zararlı! İşçiler, sadece Soma patronunun değil, onunda içinde olduğu bugünkü patronlar düzeninin, sermaye düzenin kurbanı oldu. Değişmesi gereken, şu veya bu kanun, uygulama, yönetici değil, bu düzenin kendisidir.

Başta CHP olmak üzere bazı daha sol çevreler de, işçilerin katili olarak hükümeti, hatta kamu görevlilerini suçluyor. Evet, hükümet suçludur ama ona bu suçu işleten patronlardır. İşçiler, tüm diğer patronların temel hedefi olan kâra doymayan açgözlülükleri yüzünden öldü. Madenlerin işletilmesi, özelleştirilmesi, satışı, madencilik yasaları, her şey diğer iş kollarında olduğu gibi patronların kârına göre onların dayattığı esaslara belirleniyor; hükümet tarafından düzenlenip yasalaştırılıyor ve uygulanıyor ya da yine patronların lehine görmezden geliniyor.

Ölümüne çalışan işçiler olduğu halde üretimin, işin, düzenlemenin, denetimin, kazancın paylaşımının hiçbir aşamasında işçi sınıfının sözü geçmiyor. Kağıt üstünde işçi temsilcisi görünen sendika bürokratları, aslında patronun işçiler arasındaki adamları gibi çalışıyor ve işçiler de bunu çok iyi biliyor. Sözde tarafsız olması gereken denetleyici kamu görevlileri ise "parayı verenin düdüğü çaldığı" düzenin bir parçası.

İşçi sınıfı, ekonomik, siyasi ve düşünsel olarak tam bir kuşatma atında. Nasıl yaşamaları, çalışmaları, harcamaları, hangi partiye oy vermeleri, desteklemeleri, hangi dini, milliyetçi hatta ahlaki görüşleri benimsemeleri gerektiği, iş yerlerinden başlayarak, evlerde televizyondan camilerde imamlara, kafa patlatıncaya kadar, dayatılıyor. Daha da ileri gidip daha önce depremde olduğu gibi işçilerin acıları kullanılıp işçileri ilgilendiren yasalar, patronların yararına değiştiriliyor.

İşçilerin tüm bu dayatmaları kırıp kendi sınıf çıkarları temelinde düşünmeleri, örgütlenmeleri ve harekete geçmeleri zor ama zor olduğu kadar gerekli. Çünkü hiç kimse işçi sınıfının kendi sorunlarını onun adına çözmez, çözmeyecek. Ve üstelik patronların kârı için işçi sınıfının ödediği bedel, kendi çıkarları için ödeyecekleri bedelden fazla olmayacak. İşçi sınıfının kurtuluşu sadece kendi öz örgütleriyle kendi mücadelesiyle olacak. (05.06.2014)

Emekçinin Gündemi

Gökdelenler, işçilerin üzerinde yükseliyor!

Madencilik sektörünün “en iyi” işletmesi, sektörün “en tecrübeli” patronu, Soma’da, bir günde 301 işçinin canını aldı. İşte kapitalist ekonominin, bugünkü düzenin “en iyileri!”

İşçiler, o kadar önemsiz nedenle öldü ki, bu madenin eski müdürü, “bu olay, dünya madenciliğinde kara bir lekedir” demek zorunda kaldı. Somalı maden işçileri, tüm maden işçileri hatta iş yerlerinde can veren tüm işçiler gibi patronların kâr hırsı, bunu yasa haline getiren siyasetçilerin ve devlet görevlilerinin suç ortaklığının, yani düzenin kurbanı oldu.

Kanunlara göre madenlerde taşeron sistemi yasak. Ama patronlar her şeyin çaresin bulur. Madenlerde yasal çareye, “rövodans” deniyor. Madenin ruhsatı Türkiye Kömür İşletmelerinde (TKİ) ama işletme ruhsatı, patronlara veriliyor. Amaç ise kömürü daha ucuza çıkarmak deniyor. Oysa gerçek amaç, bir patronu daha zengin etmek.

Soma’da devlete ait maden ocaklarından ikisinin işletme ruhsatı, önce Ciner Holding’e onlardan da Alp Gürkan’a ait Soma Holding’e verildi. Devlet, kömürün tonunu 130-140 dolara mal ederken, Soma Holding patronu, maliyeti yedide bire indirip 20-25 dolara düşürmekle övünüyordu. Devletin yapamadığını nasıl yaptığını, madenciler yaşayarak biliyordu ama geri kalan herkes kazadan sonra öğrendi: her ne olursa olsun üretimin 1 dakika bile durması yasak, kazmayı

alacak işçi gelmeden vardiyadan çıkmak yasak, yok denilen taşeron izin vermeden yemek yemek, dinlenmek, madenden çıkmak yasak. Herkes sendikalı olduğu halde uyulmayan iş kanunları, çalışma süreleri, yasak olduğu halde para kesme cezaları cabası.

İşte özeleştirme, adı ne olursa olsun taşeronlaştırmanın asıl nedeni budur; iş kanunlarındaki hiçbir hak uygulanmıyor. Kamuda zorunlu olarak yapılan masraflar, özel sektörde patronların cebinde kalıp kâra ekleniyor.

Bu sistem aç gözlü patronlar tarafından sürdürülüyor ve hükümetler de bu sistemin bir parçası. Özelleştirme istekleri patronlardan geliyor, “işbirliği” denilerek patronların hazırladığı yasalar, meclisten geçiriliyor. Patronlara en çok rant, kâr sağlayan siyasiler en çok desteği, övgüyü, elbette payını da alıyor. Bunun karşılığında, Soma gibi kriz dönemlerinde de patronların önünde kalkan oluyorlar.

Soma’da patron ortada görünmezken, enerji bakanı tüm eleştirileri üzerine aldı. Hatta başbakan bile yuhalanmaya razı olup öfkeyi patrondan uzaklaştırmaya gitti. Daha sonra giden çalışma bakanı da benzer çabayı gösterdi; kameralar karşısında söylenenleri, sanki duyuyormuş gibi şaşırarak dinledi, gereğini yapacağız dedi. Hatta başbakan, Ankara’ya gelen madencilerle de görüştü; onları çok “iyi” karşıladı, her talebini kabul etti. Ancak işçiler gider

gitmez, patronların ne zamandır istediği işçi haklarını daha da kısıtlayan, patronları koruyan kanunlar için çalışmaları başlattı.

Örneğin işçilerin “şehit” sayılıp ailelerine devlet bütçesinden aylık ödeneceği reklam ediliyor. Oysa “iş kazası” sonrasında, ölüm halinde patron, işçinin ailesine hem tazminat ödemek hem de aylık bağlamak zorunda. Üstelik patronun işçi başına ödeyeceği para, devletin sadaka gibi vereceğinden kat kat fazla olacaktı. Yine hükümetin çalışılmayan süre için devlet kasasından madencilere ödeyeceği kısa çalışma ödeneği, patronu koruyor, işçilerin zararına olduğu gibi kanunsuz da. Çünkü işin durmasının sebebi patron olduğuna göre bu süre boyunca patron, işçiye kendi cebinden tam ücret ödemek zorunda. Soma patronu o kadar rahat ki tutuklanan müdürlerine avukat bile tutmayıp devletin avukat atama zorunluluğu nedeniyle masrafı da devlete yıkmış oldu.

Soma’da katliamdan önce olduğu gibi katliamdan sonra da patron ile hükümet arasında çok bilinçli, planlı ve işçi aleyhine işbirliği vardı ve sürüyor. Ancak onların hesaba katmadığı, işçilerdir.

Soma işçileri, çok büyük bir acının sonucunda önemli bir sınıf deneyimi yaşıyor. Bu deneyimin getireceği sınıf bilinci, öncelikle maden işçilerinin ve ardından tüm işçi sınıfının kazanımı olacak. İşte en önemli olan budur. (03.06.2014)

Yasalar yenilense de çekilen acılar eski

İş sağlığı ve güvenliği kanunu çıkalı 2 yıl oldu. Bu yasa ile işçi ölümlerinin sona ereceği söylenmişti ancak tersine, işçi öldürmeyi azmettirdi.

Resmi rakamlara göre 2012 yılında 878 işçi ölümleri geçen yıl 1.235 işçi, bu yılın ilk dört ayında 396 işçi (Soma katliamında ölen işçiler hariç), sadece nisan 115 işçi öldü. Her 75 günde bir “Soma” yaşanıyor. İş kazası denilen işçi cinayetlerinin tuhaf yanı %98’inin öngörülebilir ve önlenabilir olması. En çok can kaybı ise, “ekonominin temel taşı” denilen inşaat sektöründe, ardından maden ve tersane iş kolları geliyor.

Geçen iki yıl gösterdi ki, yasa, işçilerin çalışma koşullarını iyileştirmek için değil, kaza yaşandığında patronu zan altında bırakmamak için hazırlanmış. Kimi yerde 1 saat, kimi yerde 2 saat süren “parmağını prize sokma” gibi işçileri aşağılayan eğitimlerle, suçlu, aldığı eğitimi uygulamayan işçi oluyor. Yasa gereği güya zorunlu denetimler, Soma’da

kurtulan işçilerin anlattığı gibi yapılıyor. Bu denetim raporları, kaza olduğunda, utanmadan belge niyetine kullanılıyor, “bakın denetimi yapmışız” diyor. Biri de çıkıp işçiye “alındı mı tedbirler?” diye sormuyor.

Zaten denetimcilerin ücretini de patron ödüyor. Patron gidip bir iş güvenliği kurumuyla anlaşıyor, “bana çok pahalıya mal etmeyin” diyor, onlar da öyle yapıyor.

Sadece sendikalı iş yerlerinde var olan “iş sağlığı ve güvenliği kurulları” da güya işçiye söz hakkı veriyor ama 8 kişilik kurulda 1 işçi temsilcisi olunca karar hakkı yine patrona kalıyor. Tabii o da patron, işçi temsilcisini kurula alırsa. Eğer almazsa, yasa gereği cezası büyük! Tam 200 lira!

Yasanın daha önce “İşçi sağlığı ve iş güvenliği” olan ismi “İş sağlığı ve güvenliği” olarak değişmesi bile her şeyi özetler durumda: İşçiye boş ver, işten ne haber?

Soma faciasından sonra iş güvenliği gündeme gelmişti ama hükümet, hemen taşeron yasasını öne çıkardı. Taşeron yasası ile taşeronlar kaldırılmayacağı gibi tıpkı iş güvenliğinde olduğu gibi patronları kısıtlayan, işçi lehine maddeler kaldırılacak. Kıdem tazminatı ise ise özel sigortaya dönüştürülüp adeta yok edilecek. Hükümet, Soma acısını bahane edip “iyileştirme” diyerek işçilerin haklarını daha da kısıtlıyor. Yasa o kadar kötü ki, işçilerin karar sürecine dahil olmadığı sendikalar bile itiraz etti.

İş yerinde iş güvenliğini, işin nasıl örgütlenmesi gerektiğini sorunlarını en iyi bilen bizleriz, öyleyse yetki ve karar bizde olmalı. Patronlar bizim can güvenliğimizi maliyetten görüyor ve onların işi, maliyeti düşürmek böylece daha çok kâr etmek. Yetki ve kararı elimize alana dek mücadele etmeli ve can güvenliğimizi patronlarımıza dayatmalıyız! (01.06.14)

Cumhurbaşkanlığı seçimleri

Cumhurbaşkanı seçimi 10 ağustosta ama henüz aday yok! "AKP Erdoğan'ı mı yoksa Gül'ü mü aday gösterecek?", "CHP Kürtlerden oy alabilmek için kimi aday göstermeli?", “çatı aday ne demek” soruları gündemde. Bir yandan da Soma’da 301 maden işçisi, 3. köprü inşaatında 3 işçi, Ali Ağaoğlu’nun kaçak inşaatında bir işçi, başka bir lüks inşaat 3 işçi daha öldü. Ancak son üç aydır çok büyük bir işle uğraşan parti başkanları, işçi ölümlerinin önüne geçme planlarını bir kenara bırakıp kimi aday göstereceklerini tartışıyor!

Enflasyonun altında ücretler eziliyor, hayat koşulları zorlaşıyor, işsizlik artıyor. Çalışma koşulları pat-

ronlara emanet! Bunu dert etmeyen ve patronların çıkarları için her şeyi göze alan hükümet, yeni cumhurbaşkanı seçilince bu sorunlara son verecek değil.

2008 krizinden sonra Türkiye üzerinden Avrupa’dan Orta doğuda yapılan yatırımlar AKP’ye yaradı ancak Suriye’de başlayan savaş nedeniyle yurt dışından çekilen para, krizi gitgide hissettiriyor. AKP’nin 10 senedir övüldüğü ekonomik istikrarı onların sağlamadığı ortada. Başka bir parti iktidara gelseydi durum aynı olurdu ve başka bir partiden cumhurbaşkanı seçilmesi durumumuzu düzeltecekmiş gibi görünmüyor.

Yerel seçim kampanyasında, atanmayan öğretmenlerden ve işsiz-

likten bahseden muhalefet partileri, şimdilik çalışma koşullarından pek bahsetmiyor. Yakında işsizlik ve çalışma koşullarını düzeltecek, işçilerin kahramanları ve kurtarıcıları olarak miting alanlarına çıkarlar. Eğer burjuvazinin farklı kesimlerinin uzlaşacağı bir aday bulunmazsa, kendini destekleyenler dışında herkesi kızdıran Erdoğan, “başkanlık” gelecek masalıyla, "istikrar" simgesi olarak, başbakan olmasın diye cumhurbaşkanı bile seçilebilir.

Cumhuriyet’in kuruluşundan beri her seçimde daha güzel bir hayat vaat ediliyor ancak çalışma koşullarında pek bir fark yok, her şart altında iktidardakiler patronlara hizmet ediyor. (31.05.14)

Fabrikalardan... İş yerlerinden

Belediye

Seçimler sonrasındaki durum!

toplu sözleşme, belediye seçimi ve iş yeri temsilcilik seçimi bitti. İşçiler tekrar çalışma koşullarındaki sorunlarla başlaşa kaldılar.

Yemeklerin bozuk olması ve bir türlü düzelmemesi yine işçilerin gündeminde. Sorunu işverene yansıtan sendikadan, ağustos ayına kadar süre istendi. Ağırlıklı olarak, yemek yerine yemek kartı veya yemek parası verilmesi isteniyor. İşçiler, yemek kartı verilmesini istiyor.

Yeni seçilen belediye başkanı, önce hafta sonu mesailerinin kaldırılması için düzenleme gerektiğini söyledi. Bunu da önce süpürge de çalışanlar üzerinde denemeye çalışıyor. Cumartesi, pazar günleri çalışması karşılığında fazla mesai ücreti vermemek için az işçi ile hafta içi yapılan çalışmanın aynısı hafta sonu yapılıyor. Bu nedenle hafta sonu işe gelen işçinin annesinden emdiği süt, burnundan geliyor. Gece vardiyası için yapılan plan ise tutmadı.

Belediye başkanın değişmesi, işçilere yeni bir şey getirmede. Eski çalışma koşulları devam ediyor. Sadece görüntü değişikliği var. İşçiye yansıyan olumlu bir durum yok.

Temsilcilik seçiminden sonraysa, işçiler arasında iki guruplaşma oluştu gibi izlenim veriliyor. Bunun bir nedeni var, o da önümüzde delege seçiminin olması. Sendika bürokratları, koltuklarını korumak için işçiler arasında ayrışma olması ve ayrışmanın canlı tutulması

gerektiğine inanıyor. Bu durum işçiler için hiç de iyi değil.

Bilinçli, duyarlı, mücadeleci işçilerin bir an önce bu çıkmazdan kurtulmaları gerekiyor. Hiç zaman kaybetmeden, sözleşme öncesinde birlik içinde hareket ettikleri gibi işçilere güven vererek, işverene karşı birlikte mücadele etmek gerekiyor. İşçileri ayrıştırma üzerine koltuk hesabı yapanlar, emin olsunlar ki koltuk kazansalar da, işçiler arasında yarattıkları tahribat uzun süre kapanmaz. Böylece işveren, kendi istediği çalışma koşullarını işçilere dayatmaya devam eder. (24.05.2014)

Gıda

Sendika her işi üzerinden atarak, yetki patronunda diyor

Soma'daki maden katliamından sonra Türk-İş'in aldığı, iş yerinde işbaşı sırasında saygı duruşunda bulunma kararı uygulandı. İşçiler servis alanında birikerek saygı duruşunda durdular. Ardından fabrika müdürü ve sendika temsilcisi birer konuşma yaptı.

Müdürün konuşmasında, bu olayın kader olmadığını ve böyle bir kadere inanmadığını söylemesi gerici, AKP taraftarı işçilerin tepkisine yol açtı. Çoğunlukla hükümetin ve yandaş olarak tabir edilen gazetelerin ve televizyonların izleyicisi olan bu işçiler, oralarda ne anlatılıyorsa ona inanıyorlar.

Sendika temsilcisinin konuşması ise bürokrat konuşmasını aşamadı. Konuşmalardan sonra ise dua edilerek işbaşı yapıldı.

İşçiler arasında en çok Çalışma Bakanlığının her yıl, iki kez yaptığı denetimler konuşuldu. Çünkü Mayıs ayının son haftasında bizde de genel bir denetim var. Patron şimdiden eğitim formları imzalatarak ve teknik ekipmanla ilgili iş güvenliği kurallarının yazılı olduğu kağıtlar vererek sorumluluğu kendi üzerinden atmaya çalışıyor. Birçok defa olduğu gibi bu kez de işçiler, bütün bunlara rağmen aşırı üretim ve şeflerin baskısı nedeniyle meydana gelen kazaların hem mağduru olacaklarını hem de suçlusu sayılacaklarını görecekler.

Her 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da sendika, işçileri alana götürmemek için çalıştı. Ancak kendilerini sorumlu bilen işçiler katıldı mitinge. Hem yeni hem de eski fabrikalarının işçileri katıldığı için daha iyiydi katılım.

Temsilcilere taşınmayla ilgili sorduğumuz sorular yine boşlukta kaldı. O konuyla kendileri ilgilenmiyormuş inisiyatif patrondaymış. Zaten ne zaman kendilerinde oldu ki.

Bu arada Mayıs ayında, işten çıkmak isteyen işçilerin 26'sına daha çıkış yapıldı. Zaten az olan işçi sayısı daha da azaldı ve yaz dönemi başlıyor. Birçok işçi, yıllık izin kullanacak. O nedenle 4 aylık sözleşmeli işçi alınacağına dair ilanlar asıldı panolara. Bu da taşınmanın bizlere söylenenden daha sonraya kaldığını gösteriyor. (Bir işçi)

Her yer Soma her yer Toma

Bütün katliamları takvime bağlasak, her güne bir tane düşer, herhalde. İş yerlerini gerçekten

denetlemiş olsalar, işçi güvenliği, işçi sağlığı diye bir şeyin olmadığı görülür.

Çalıştığımız iş yerinde ocaklar gaz kaçırıyor. Müdür gelince camları açın diyor, gidince kapattırıyor, içeri yabancı madde girmesin, diyor. Teknisyen geliyor, ocakların durumunu söylüyoruz, ocaklar değişse maliyet yükselir, idare edin diyor.

Elektrik prizleri suya yakın, kullanılan deterjanlar kimyasal madde dolu. Bulaşıkları yıkamak için D9 maddesi içeren bir madde kullanılıyor. Bu madde mutfak eşyasında kullanılamaz, çok tehlikeli, üstelik de yasak. Ama her gün kullanıyoruz.

İşçilerin haklarına ilişkin kanunlara gelince; her bayramda, tatilde çalıştırılıyor. Bayramda bir gün izin veriliyor, itiraz eden de işten çıkarılıyor. Herkesin aylığı asgari ücretten yatırılıyor, asgari geçim indirimi ödenmiyor.

Madenlerde çalışmak daha zor ama bütün patronlar aynı. Gözleri paradan başka bir şey görmüyor.

Bugün arkadaşlardan biri şefe; “burada gaz kaçağı var, müdüre söyle, ilgileysin” dedi. Şef fanatik Tayyipçi, arkadaşına şu cevabı verdi; “defalarca söyledim, ilgilenmiyor. Soma’da 300 kişi gitti ilgisizlikten, görmüyor musun?” (Bir işçi)

İletişim

İş güvenliğimiz özel firmaların elinde!

Soma’da yaşanan katliamdan sonra iş güvenliği konusu yeniden gündeme geldi. Tabii işveren tarafından dillendirilmedi bile. Yüzlerce kişinin ölmesi dahi işverenlerde bir nebze tedbir alma gereksinimi yaratmadı. Biz işçiler bu konuyu konuşur olduk. Bu konuşmalar her zamanki gibi iş

güvenliğinin gerekliliği üzerinden değil, siyasi partiler ve iktidar üzerinden yürüdü.

Erdoğan’ın fitrat konuşmasını izlerken yanıma gelen bir ustabaşı ile tartıştık. Bütün işçilerin ölümünün sorumlusu olarak işçileri ve Soma Holding’i gösteriyor. Devletin, hükümetin bu konuda yapacak hiçbir şeyinin olmadığını söyledi. Daha da kötüsü, en büyük suç işçilerde dedi. Kendisinin sadece bir kısım işçiye verdiği iş güvenliği ekipmanlarının, işçiler tarafından zaten kullanılmadığını savunuyor. Bu durumdan sorumlu olmayacağını söylüyor. Bende bu durumda işçileri çalıştırmaması ve gerekli önlemleri almadan iş başı yaptırması, iş güvenliğini önemsemeyen işçiye yaptırım uygulaması gerektiğini, aksi halde sorumluluğun ona ait olduğunu söyledim. Zira onun asıl görevi buydu.

Bu sırada gelen bir işçi arkadaş verilen ekipmanların yetersiz ve bedenlen uygun olmadığını söyledi. “Tüm eksikleri tamamladım, işçiler uygulamıyor” derken bunun üstüne gelmesi, ustabaşının görevini tam yapmadığının kanıtı oldu. Sonunda denetim yapılırken önceden haberlendirildiğini ve bu durumda hemen işçilere tedbirler aldırıldığını, sonrasında eskiye döndüğünü itiraf etti. Ve suçu üstlerine attı.

Görüyoruz ki kâr hırsı yüzünden güvenliğimiz için gereken baret, demir uçlu ayakkabı ve tırmanma kemeri gibi basit şeyler bile patronlara fazla geliyor. Özel firmaların denetimleri yine özel firmalarda. Denetime gelen ekibin ücretini şirketler öderken, bizim için nasıl bir faydaları olabilir? Denetim zinciri doğru işlemiyorsa sorumluluk, kendini en üst mekanizma olarak gösteren devletindir.

Böyle bir sistemde işçi ölümleri kader değil cinayettir. Bu cinayetlere dur demek biz işçilerin elinde. Güvenliğimiz sağlanmadığı takdirde, örgütlü gücümüzü kullanarak hakkımız olanı istemeli ve almalıyız. Patron ve onun emrindeki yöneticiler, ne canımızı ne de haklarımızı önemsiyor. Her konuda bunu görüyoruz.

Yazın yaklaşmasıyla birlikte senelik izin tartışmasında da böyle bir durum yaşadık. İdarecilere kalsa, yıllardır yaptıkları gibi hafta sonu dahil 12 gün senelik izne göndereceklerdi. İş kanununda 14 iş günü yazdığını, hafta sonlarının dahil olmadığını gösterdiğimde, geri adım atmak zorunda kaldılar. Bir işçi arkadaş, buna inanmadı. “Beni 8 yıl kandırdılar” dedi. Oysa bu işçi, 5 yıldan fazla çalıştığı için senelik izin süresi daha fazla ama patron, buna da uymamış.

Kanunların çıkarılması, devletin kendini en üstün ve tarafsız göstermesi, Soma gibi büyük patronların iş yerlerinde olduğu gibi bizim gibi küçük iş yerlerinde de fazla bir anlam ifade etmiyor. Bu düzende patronlar, bildiğini okuyor. İşte buna karşı çıkmalıyız. (Bir işçi)

Sütaş işçileri TÜSİAD’ı demokratikleştiriyor

Demokrasi havarisi, büyük patronlar kulübü TÜSİAD’ın başkanı olan Sütaş patronu, başkanlık görevinden istifa etti.

Demokrasi sever bu patron, iş yerine sendika girmemesi için e-devlet şifrelerini çalarak, sendikaya üye olan işçileri işten attı. Atılan işçiler direnişe geçinde, toplandıkları yere “çevre düzenlemesi” gerekçesiyle lağım boşalttırdı. İşte işçi düşmanı patronların demokrasiden anladıkları!

Siyasetin Gündemi

Kitleleri yıldırım için polis terörü!

Gezi mücadelesinin yıl dönümü, bir kez daha polis şiddetine sahne oldu.

Valilik, doğrudan hükümetten aldığı emir doğrultusunda, sadece sokağa çıkan kitlelere şiddet uygulamakla kalmıyor. Ulaşımı da engelleyerek, bilerek eziyet çektirerek, şehir sakinleriyle sokağa çıkanlar arasında gerginlik ve öfke yaratıyor. Bunlara Alevilere yönelik, ayırıcı ve aşağılayıcı sözler ve tutumlar eşlik ediyor.

Gezi mücadelesi sırasında 9 kişiyi öldüren polis cinayetine bir kişi daha eklendi. Okmeydanı'nda cemevinde cenaze için bulunan belediye işçisi Uğur Kurt'u polis kurşunuyla öldürüldü. Uğur Kurt'un ölümünün ardından mahallede yaşanan çatışmalarda vurulan ve dakikalarca yerde bekletilen bir kişi daha öldü.

Okmeydanı kentsel dönüşüm alanı. Kentsel dönüşüm projesini rahatça uygulamak için oradaki dayanışma ortamı yok edilmek isteniyor. Zira mahalle sakinlerinin bir kısmı projeye tepkili. Birkaç patron, kentsel dönüşüm ve toprak rantı yoluyla sermaye biriktirsin diye Okmeydanı, Gülsuyu gibi mahallelerde gerginlik ortamını daha da arttırıp mahallinin oradan kaçmasını istiyorlar. Bunun bir yolu da polis şiddeti ki bu yöntem, Brezilya'dan İspanya'ya kadar her yerde uygulandı, uygulanıyor.

Ancak polis terörü daha genel olarak şiddetleniyor. En küçük yürüyüşten en büyüğüne, Somalılardan Gezicilere kadar neredeyse hepsi yasaklı. Üstelik başbakan bir yandan, protesto gençlerin en temel hakkı diyerek,

tabanına demokrat görünmeye çalışırken öte yandan "polis nasıl sabrediyor, bilemiyorum" diyerek de devlet terörüne yol veriyor.

Bu saldırılar, burjuvazinin ve hükümetin köşeye sıkıştığını anlatıyor. Patronların iş yerlerinde, hükümet eliyle tüm toplum üzerindeki mutlak hakimiyeti sarsıldıkça, kitleler üzerinde baskı kurma, yıldırıma çabası artıyor.

Ekonomik kriz, işsizlik, enflasyon, günlük hayatta kendini hissettirmeye başladı. Artık geçinmek, ay sonunu getirmek daha zor. Önce 17 Aralık'ta ardından Soma katliamından sonra düzenin pislikleri, hiç olmadığı kadar teşhir oldu. Tüm bunlara çanak tutan politikacıların yüzüzlüğü de yanı sıra. Ekonomi çok iyi gidiyor, sokağa çıkanlar ekonomimize zarar vermek istiyor, bunlar ülke düşmanı lafları artık işe yaramamaya başladı. Çünkü çok övündükleri ekonomileri dibi görmeye başlayınca ellerindeki en büyük bahane kayboluyor.

Toplumsal koşullar siyasete yön veriyor. Kitlelerin koşulları her geçen gün kötüleştiğinden burjuvazinin akıl hocaları, kitlelerin buna er ya da geç tepki göstereceğini biliyor. Gelecek mücadelenin şiddetini azaltmak için şimdiden önlemlerini alıyor, kitleler üzerinde her an polis terörünü hissettirmeye çalışıyorlar. Diğer yandan da sürekli gerginlik ve zıtlık ortamı oluşturuluyor.

Burjuvazinin bilinçli saldırılarına, sendikalar ve sözde kitlelerin "temsalcisi" bazı politik gruplar, bilinçli ya da bilinçsiz

katkı sağlıyor. Zira mahallelerde durmadan ellerinde molotofla gösteri yapan sekte sol grupların eylemleri, sınıf temelli değil. Hükümeti hedef alıp sorunların asıl kaynağı olan iş yerlerindeki patronların kâr düzenini sorgulamıyorlar. İş yerlerinden başlayan, emekçilerin öz gücüne ve örgütlenmesine dayanan bir mücadele örgütlemiyor, yürütmüyorlar.

Sendikalar ise işçileri, iş yerlerinde mücadeleye çağıracağına militan eylemlere çağırıyor ve en ufak çatışmada kitlelerini polisle baş başa bırakıp, arkasına bakmadan gidebiliyorlar. Burjuvaziyi korkutan milliyetçi, militan ya da silahlı mücadele değil, sınıf mücadelesi. Çünkü ikincisi doğrudan düzeni tehdit eder. Birincisi ise kitleleri korkutup mücadeleden uzaklaştırarak, birçok zaman gayri ihtiyarı düzenin işine yarar. Bu yüzden polis özellikle devrimci grupların örgütlü olduğu mahallelerde yaşayanları tahrik etmeye, birbirine düşürmeye çalışıyor.

Polis terörünü meşrulaştırmak için kullanılan yöntemler ne yeni ne de bugünkü yöneticilerin buluşu. Buna karşı yapılacaklar da öyle.

Kitleler adına saldırı düzenleyen guruplar, hem benimsenip yaygınlaşmıyor hem de şiddete bahane oluyor. Devlet terörünü, polis şiddetini kitlesel mücadeleyle karşılık vermeli gerektiğinde üretimden gelen gücümüzü kullanıp, hayatı durdurmalı! (30.05.14)

Uluslararası Gündem

Nijerya

Boko Haram'ın ve devletin vahşeti

Nijerya'da bir ay önce Boko Haram tarikatı tarafından 200'den fazla liseli kızların kaçırılmasından sonra, tarikatın lideri tarafından 5 Mayıs tarihinde yayınlanan video genel bir hoşnutsuzluk yarattı. Tarikat başkanı, kızları satıp bazılarını köle olarak saklayacağını açıkladıktan sonra, devletten pek medet ummayan anneler ve aileler örgütlenip protesto gösterileri düzenledi. Birçok ülke “kızlarımızı geri getirin” sloganıyla kampanyayı devraldı. Ancak, Boko Haram tarikat liderinin iğrenç konuşmalarının sebep olduğu genel hoşnutsuzluğun yanı sıra, tüm ülkelerin politikacıları, bu hareketle çok ilgilenir gibi yaparak çıkar sağlamaya çalışıyorlar.

Güney Afrika'yı geçerek kıtanın en büyük ekonomisine dönüşen, dünyada altıncı petrol üreticisi olan Nijerya'nın bütün ilgileri üstüne çekmesi normal. ABD, İngiltere ve Fransa, Nijerya'ya terörle mücadele uzmanları gönderdi. Hollande ise, Fransız ordusunun Mali'de gösterdiği “becerileri” övdüğü uluslararası bir konferans düzenlemeyi başardı. Fransız emperyalizminin Afrika'daki askeri müdahalesi, daha çok anglosakson rakiplerine, özellikle Nijer Deltasındaki yöntemleriyle halkı isyan ettiren Shell gibi petrol şirketlerine ait bir bölgeye hamle yapma imkânı sunuyor.

Kim için Eldorado?

170 milyon insanla en kalabalık Afrika ülkesi olan Nijerya, gazetelerin ekonomi sayfalarında son zamanlarda yeni Eldorado olarak betimlenen, sonunda sefaletten çıkan bir sahra altı Afrika simgesiydi. Büyüme oranı %6'yı geçen Nijerya

ile övünen basın, ekonomik başkenti olan Lagos'a "Afrika'nın Singapur'u" diyor. Ancak bu ekonomik göstergeler halk için bir anlam ifade etmiyor. Eğer Nijerya bir simge olacaksa, kapitalist gelişimin getirdiği sosyal eşitsizliklerin simgesi.

Ülkenin en önemli şehri olan Lagos'ta, burjuvazinin şatafatlı malikaneleri ve son derece yoksul gecekonducular bir arada. Ülke genelinde çoğu mahallelerde elektrik neredeyse yok, zaten Nijeryalıların yarısından fazlası elektriğe erişemiyor. Cumhurbaşkanı Goodluck Jonathan elektrik üretimini özelleştirme girişiminde bulundu. İktisatçılar bunu övdüğü ama sadece faturayı ödeyecek durumda olan orta sınıfın işine yarayacak. Sık sık su kesiliyor ve yollar berbat durumda. Yakacak için başka çözümü kalmamış olan halk, boru hatlarını delip içinden petrol çekiyor ve bu nedenle sürekli ölümcül patlamalar oluyor. Buna rağmen, 18 milyonluk şehre daha iyi bir hayat umarak günde 6 bin kişinin göç ettiği tahmin ediliyor.

Korkunç bir geri kalmışlık

Ülkenin öbür kısmında, özellikle Boko Haram tarikatının kurulduğu Müslüman Kuzey bölgelerinde durum daha da kötü. Sahiller kadar ilginç olmayan bu bölgeler, İngiliz sömürgesi döneminde de terk edilmişti. Nijerya Federasyonu'nun kuzeyinde, merkezi hükümetin işbirliğiyle 2001'de şeriat kanunları uygulanmaya başlandı. 2003 senesinde zina yaptığı gerekçesiyle recim edilmeye mahkum edilen ve dünya çapında bir destek kampanyası yapılan genç kız, merkezi hükümeti duygulandırmadı. Eşçinsellik gibi durumlarda böyle mahkumiyetler çok

sık görülüyor. Bu geri kalmışlığın ilk kurbanları, kadınlar oluyor. Şeriat kanunlarını ilk uygulayan Zamfara Eyaletinde kız çocuklarının sadece %5'i okuma yazma biliyor.

Yoksulluğun, orta çağ gerici-liğinin ve kadınları hor görmenin hakim olduğu bu çürük topraklarda, "eğitim haramdır" anlamına gelen Boko Haram isimli tarikat, 2000'lerin başında gelişti. İlk başta iktidarın simgesi olan polis karakollarına, askeri kışlalara ve mahkemelere saldıran bu hareket, sonradan batının simgesi olarak gördüğü okullara saldırdı. Ülkenin güneyinde bulunan Hristiyan kiliselere ve sonradan siyasi başkent olan Abuja'da Birleşik Milletler'in merkezine saldırdılar.

Önce liderlerini satın almaya çalışan merkezi hükümet, bunu başaramayınca gruba karşı bir mücadele birliği kurdu. Ancak askeri bütçenin çoğu (devletin harcamalarının dörtte biri) yolsuzluğa gidiyor ve sivil cumhurbaşkanı Goodluck Jonathan'ın arkasında, uzun zaman iktidarda kalan ve etkilerini kaybetmeyen generaller var. Nijerya ordusunun, Boko Haram'a karşı yaptığı bombardımanın bedellerini çoğunlukla halk ödüyor. Durum öyle bir seviyede ki sivil toplum örgütlerine göre bombardımanlar, tarikattan çok halkı öldürüyor.

Azınlığın yararına olan ekonomik büyümenin arkasında, emperyalizm, Afrika ülkelerine gelişim diye gericilik, yoksulluk ve şiddet, yutturuyor. Bugün liderlerin hoşnutsuzlukla karşıladığı Boko Haram gibi tarikatların vahşeti, büyük güçlerin politikasının ürünüdür. LO (16.05.2014)

Hindistan:

Kongre Partisi, Hindu aşırı sağ için yolu hazırladı

Beş haftaya yayılan seçimin ardından, 554 milyon seçmen (kayıtlı seçmenin %68'i) oy kullandı ve seçim, Kongre Partisi'nin ağır yenilgisiyle sonuçlandı. Tek turluk çoğunluk sistemi nedeniyle %19'luk oy oranı (bir önceki seçimlere göre %9,3 oy kaybı) partiye 543 koltuktan 44 koltuk bıraktı ve 162 koltuk kaybetti.

1947 yılında bağımsızlığın ilanından beri, 54 yıl boyunca ülkeyi yöneten Kongre Partisi hem koltuk hem de oy bakımından hiç bu kadar güçsüzleşmemişti. Sonuçlar, Kongre Partisi rejiminin yolsuzluk ve sermaye taraftarı politikasına bir de ekonomik kriz eklenince artan yoksulluğun, partiyi gözden düşürdüğünü gösteriyor.

Kongre Partisi'nin başlıca rakibi, aşırı sağcı ve Hindu milliyetçisi BJP (Hint Halk Partisi) %31 oy (%12.2 artış ile) aldı ve koltuk sayısı 116'dan 282'ye çıktı –bu durumda BJP mutlak çoğunluğu almış oluyor. Böylece BJP adayı Narendra Modi, Hindistan Başbakanı oldu.

Demokratik güldürü

Seçim süreci, yoksul sınıflara bir hakaret gibiydi. Seçim kampanyasının toplam maliyetinin 5 milyar Avro'dan (yaklaşık 15 milyar lira) fazla olduğu tahmin ediliyor. Neredeyse 2012 ABD başkanlık seçimiyle yarışan bu para, ülkenin en yoksul 90 milyon hanesine ayrılan bütçenin yarısı!

Bunlar sadece resmi harcamalar. Buna ek olarak, oy satın almak için kullanılan, Hindistan'daki deyimle "kara para" da var. Sadece seçim komisyonunun el koyduğu "kara

para" 5 milyon Avro (15 milyon lira) ve bu da, buz dağının ucu.

Ana sloganlarından biri "yolsuzluğa karşı mücadele" olmasına rağmen seçimde yolsuzluğun her türlüsü vardı. Öyle ki, adayların aşağı yukarı %17'si, çoğunluğu yolsuzluk olmak üzere tecavüz ve adam öldürmekten yargılanıyor.

Son olarak, batı basının "dünyanın en büyük demokrasisi" olarak tanımlamaya cesaret ettiği bu yoksul ülkede hile ve şiddetin her türlüsüne tanık olduk. Hindistan insan hakları savunma örgütüne göre; "hırsızlık, sandıkların doldurulması, seçmen kartlarının çalınması, seçmenlerin sandıklara erişimini engelleyen ve korkutan silahlı çetelerin kullanılması gibi olaylar yaşandı; eylemciler dövüldü, işkence gördü ya da öldürüldü; coplar, silahlar ve bombalar bir seçim aracı olarak sık sık kullanıldı."

Sonuçta yetkililer seçime rekor katılım (2009'daki seçime göre %9 artış) için övünebilir. Seçmen kütüğü başına kayıtlı seçmen oranının azaldığı gerçeği yanında, seçime katılım oranının artışının arkasında gerçekte ne yatıyor kim bilir?

BJP'nin zaferi

Bu seçim, hiç bir koşulda işçi sınıfına söz söyleme yetkisi vermiyor. Çünkü öne çıkan hiçbir parti, işçi sınıfının çıkarlarını savunmuyor. Seçim, Kongre Partisi taraftarları ve karşıtları arasında gerçekleşti. Bir yandan, bazı bölgelerde tek rakip olması, diğer yandan imkanlarının fazlalığı sayesinde BJP bu durumdan faydalanabildi.

BJP, Hindu milliyetçisi aşırı sağın sadece bir kolu. Aşırı sağ denizinde bir çok kültürel ve dini dernekler var; batılı neo-nazi gibi oluşumlar ile sendikadan çok patron sendikası gibi davranan sendikacı bir merkez gibi bir çok farklı biçimi olan küçük gruplar. Ama en önemli kaldıracı, birkaç milyon üyesi olan, Hindu kültürü ve gelenekleri örtüsü altında askeri eğitim alan, geçmişteki Müslüman katliamlarının en ön saflarında yer tutan RSS (Ulusal Gönüllüler Örgütü).

Yeni Hindistan Başbakanı Modi, RSS'den geliyor. 2002 yılında Belediye Başkanı olduğu Gujarat'ta 2 bin kişinin öldüğü Müslüman katliamında rol oynamış, daha sonra Müslüman karşıtı propagandayla aynı bölgede tekrar seçilmişti.

Bu yıl, BJP'nin bu yüzü yerine, Hindistan'ı yolsuzluktan kurtaracak tek parti olarak gösterdi. 1996 ve 2004 yılları arasında, hükümetin içinde olduğu dönemlerdeki skandallarını düşünürsek bu yüzsüzlüktür. Özellikle BJP, halkın üzerinde ağır bir yük olan krizden kurtarmaya söz verdi. Ama nasıl kurtaracak? Serbest bölgeler oluşturarak, ücretleri dondurarak, hatta indirerek ve bütün sosyal yardımları kaldırarak. Modi, Belediye Başkanı olduğu dönemde aynı yöntemi kullanarak Gujarat'ı, Hindistan'ın en zengin bölgelerinden biri haline getirmişti.

BJP'nin zaferi, işçi sınıfı ve yoksullar için iyi haber değil. Ancak, sonuçlar açıklandınca %5'lik bir sıçrama yapan Bombay borsasının heyecanını anlayabiliyoruz! LO (23.05.2014)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Türkiye'de iş kazaları ve emekçilerin çalışma koşulları

Soma'da linyit madeninde katledilen 301 madencinin ardından gündeme gelen iş kazaları ve çalışma şartları; ülkede yaşanan "vahşi kapitalizmin" kâr amacıyla nelere kadir olduğunu ve hükümet ile devletin nasıl suç ortakları olduklarını çok somut ve canlı bir şekilde gün ışığına çıkardı.

Soma'da somut olarak yaşananlar

Türkiye'nin geneline geçmeden önce Soma somut örneğine değinmek anlamlı.

Kaza olmadan önce Soma madeni örnek bir işletme ve çok güvenli bir maden olarak tanıtılıyordu. Güvenlik şartlarının harfi harfine yerine getirildiği ve denetimlerin yasalar çerçevesinde düzenli olarak yapıldığından söz ediliyordu. İşte AKP hükümeti ve yandaş medyası, tüm bunlara dayanarak kazanın olduğu ilk saatlerden itibaren gerçekleri gizlemek için açıkça yalanları yaymaya başladı: Kazanın trafo patlamasından kaynaklandığı, taşeron olmadığı, denetim ve teftişlerin düzenli yapıldığı söylendi. Kazanın "takdiri ilahi", yani alın yazısı olduğu ölenler için dua etmekten başka yapılacak bir şeyin olmadığı enine boyuna anlatıldı. Ancak bu defa burjuva medyası da AKP yandaşı ve karşıtı olarak ikiye bölünmüş olduğu için muhalif burjuva medyası somut gerçeklerin ortaya çıkmasına

katkıda bulundu. Özce şunlar somut bir şekilde kamu oyuna duyuruldu:

-Facia, trafo patlamasından değil aşırı derecede üretim yapılması nedeniyle kömürün yanması nedeniyle oldu
-Patlamadan önceki günlerde bile facia geliyorum dedi (örneğin çıkarılan kömür normalin çok

Yani Soma'da yaşananlar önlenemeyecek bir iş kazası değil, açıkça daha çok kâr edebilmek için yapılan bir cinayet, bir katliam.

Emekçilerin yaşamının göz göre göre ve çok kolay bir şekilde tehlikeye atıldığı ortada. Ama bu durum, ne Soma ne de madenler ne inşaat ne de



üzerinde sıcaktı), işçiler uyardı ama işçiye dinleyen olmadı
-Patlamadan önceki saatlerde karbon monoksit derecesini belirten ölçü aletlerin tehlike sınırını geçmesine rağmen üretim azalmasın diye maden boşatılmadı
-Patlamadan sonra bile gerekli maske ve diğer en temel güvenlik önlemleri olsaydı birçok madencinin hayatı kurtulurdu
-Son on gün içerisinde yapılan güvenlik denetim ve teftişlerinin tamamen iş olsun diye yapıldığı ve maden idaresinin günlerce öncesinden haber edildiği somut bir şekilde ortaya çıktı.

tersaneler ile sınırlı. Bu durum, kâr amaçlı kapitalist sömürü düzeni için de geçerli.

İş kazaları ve çalışma koşullarıyla ilgili sorunlar

Türkiye'de sanayileşmiş demokratik burjuva ülkelerindeki birçok iş yasası ve iş güvenliği yasası var! Ancak bunlar, sadece kağıt üzerinde. İşçi sınıfının kendi çıkar temellerinde örgütlü olmadığı ve mevcut sendika düzeninin emekçilere hizmet etmekten çok patronların ve devletin elinde, işçi sınıfına karşı bir silah olarak kullanıldığı için

bu yasalar bile uygulanmıyor. Soma örneğinde sendikaların nasıl işçilerin güvenliği için hiç bir şey yapmadığı gibi kazadan sonra da nasıl patronun ağzından konuşup yalan söylediğini çok somut bir şekilde gördük! Soma'da işçilerin katledilmesi yasa yetersizliğinden kaynaklanmıyor. Temel neden emekçilerin patronun daha çok para kazanmak amacıyla yaptığı keyfi uygulamalarına karşı gelmek için örgütlü olmamasıdır.

Maalesef bu keyfi uygulamalar ülkenin genelinde de çok yaygın ve krizi fırsat bilen patronlar, keyfilikte sınır tanımıyor. Sınırlı da olsa bazı veriler bunu açıkça ortaya koyuyor. Örneğin DİSK'in Araştırma Enstitüsünün (DİSK-AR) yayınladığı bir rapor bu konuda bir fikir edinmemize yardımcı olabilir.

Her şeyden önce iş kazalarının büyük bir çoğunluğu, yüzde 90 civarında, kayıt dışı kalıyor. Örneğin AKP hükümetleri döneminde ölen işçi sayısı resmi rakamlara göre 11 bin 282. Gerçekler ise bunun kat kat üstünde. Bugünlerde medyada, günde 4 işçinin, çok basit tedbirler alınmadığı için iş yerlerinde can verdiğini açık açık söylüyor.

Başka çarpıcı bir veriye göre; yüz bin kişi başına düşen ölümcül iş kazaları Türkiye'de Avrupa Birliği'nin yaklaşık 7 katı fazla olup %14.3 civarında. En çok işçinin olduğu kömür madenciliğinde, milyon ton başına ölen işçi sayısı, güya beğenilmeyen Çin'in 7 katı fazla.

Üstelik her on iş kazasından yalnızca bir tanesi SGK kayıtlarına yansıyor. Çünkü Soma gibi kağıt üstünde kayıtlı işçi çalıştıran iş yerinin yanında taşeron ve kaçak iş yerlerinde işçi ölümleri çok daha fazla. Madenlerde, özelleştirmenin

arttığı 2008 yılından sonra iş kazalarının hızla tırmandığı da biliniyor.

AKP döneminde işe bağlı sağlık sorunları yaşayanların sayısında da önemli bir artış olup bu rakam 900 bin civarına ulaştı. Çalışanların yüzde 80'i fiziksel sağlığını, yüzde 9'u ruhsal sağlığını olumsuz etkileyecek etmenlerle birlikte çalışıyor. Yüzde 19 kaza riski ile çalışırken, yüzde 14 kimyasal madde, toz duman veya zararlı gazlara muhatap kalıyor. Yüzde 15 ise zor duruş şekline veya harekete maruz kalıyor. Çalışan her 100 kişiden 72'si zaman baskısı ve aşırı çalışma yükünün basıncı altında ruhsal sorunlar yaşıyor.

Maalesef emekçilerin artan sorunları sadece ölümcül iş kazaları ile sınırlı olmayıp iş kazalarında sakatlananlar, çalıştıkları ortamdaki zararlı maddelerden yeteri kadar korunmadıkları, aşırı iş temposundan, uzun ve yoğun çalışma saatlerinden dolayı yıpranma gibi bir sürü artan sorunlarla karşılaşılıyor.

Yine DİSK-AR raporuna göre 2012-2013 dönemi arasında iş kazası sonucunda 3 gün ve üzeri iş yerinden uzak kalacak şekilde yaralananların sayısı 299 bin, işe bağlı meslek hastalığı sonucunda aynı sürelerle işten uzak kalanların sayısı 162 bin. Geçirmiş olduğu kaza/sağlık sorunu nedeniyle yeniden işe başlayabileceğini düşünmeyenlerin, işe bağlı sağlık sorunu yaşayanların sayısı ise 117 bin kişi.

Madenlerde durum o kadar kötüye gidiyor ki bir düzen partisi olan CHP bile biraz sesini duyurmaya başladı. Ancak Soma işçilerinin mücadelesi sonucunda denetlenen madenler, bir bir kapatılmak zorunda kaldı.

Yeni masallar

Bitmeyen işçi ölümleri ve patronların daha fazla kazanç için çalışanlarına dayattığı korkunç çalışma koşullarının ortaya dökülmesi, siyasileri harekete geçirdi. Bir süredir çıkarılmak istenen ama işçilerin tepkisi nedeniyle çıkarılamayan işsizlik fonu yasası, hastanelerde, karayollarında davaları kaybettiği için binlerce işçinin kadroya geçirilmesi zorunluluğu ve patronların "asıl işveren" yükünün kaldırılması, çeşitli kısıtlamalar nedeniyle değiştirilmesini istediği taşeron yasası, sonra da iş güvencesi yasası değişecek.

Tüm bu yasalar, bir kez daha işçinin yararına sözleriyle ama aslında patronların düzeninin çıkarları için değişecek. İşçilerin çok sınırlı hakları biraz daha gerileyecek.

Dünya ekonomik krizinin her yıl giderek daha da büyüdüğü bir ortamda patronlardan anlayış göstermelerini beklemek gerçekten boşuna. Marks'ın belirttiği gibi "patronların büyük kâr elde edebilmek için işleyemeyeceği cinayet yoktur!"

Emekçiler sermayenin kârı için kurban edilmek ve bozuk para gibi harcanmak istemiyorlarsa tek bir çareleri var; üretimden gelen güçlerini kullanıp toplumu kâr için değil, insanların ihtiyaçlarını karşılamak için örgütlemeli. Bunun bir ütopya olduğunu sakın söylemeyin. İnsanlar artık aya gidebiliyor ve dünyada insana yakışır bir düzen kurabilmekten aciz mi? (30.05.2014)

Kitap... Kitap... Kitap...

Faşizm tanıklıkları

Habitus yayınları devrimci yazar, Daniel Guérin'in "Faşizm ve Büyük Sermaye" kitabını yeniden bastı ve Türkçe'de olmayan, "kahverengi veba" isimli kitabını ilk kez yayınladı. Yazarın, Fransız devriminde burjuva iktidarının kuruluş sürecini anlatan baskısı tükenmiş "Fransa'da Sınıf Mücadelesi 1793-95" isimli kitabı var.

"Kahverengi veba" yazarın, faşizmin yükseldiği dönemlerde, Almanya ve Avusturya'ya yaptığı gezi izlenimlerinden ve bu gezi yazılarına ilişkin sunuşlardan oluşuyor.

Gezi yazısı gibi olsa da, kitap faşizmin Almanya'da kitleler arasında nasıl yükseldiğini somut olarak gözler önüne seriyor. Yazar, Hitler'in iktidarından önce ve sonra olmak üzere iki kez Almanya'yı, çeşitli şehirlerde konaklayarak geziyor. Kaldığı yerlerde köylüler, işçiler, naziler, sosyal demokrat ve komünistlerle konuşuyor, tartışıyor. Yaşam koşullarını ve onların görüşlerini kitabında aktarıyor.

İşçi sınıfı içerisinde bir gücü olmasına rağmen sosyal demokrat SDP'nin ve sınırlı gücü olmasına rağmen komünist KDP'nin, faşizmin gerçek tehlikelerini anlamadan, izledikleri yanlış siyasetleri adım adım takip etmek mümkün.

Avusturya'ya ise Almanya'nın ilhakından önce gidiyor ve oradaki hem çeşitli görüşlerden insanların hem de siyasi partilerin izledikleri siyaseti anlatıyor. Ekonomik krizden bunalmış ve siyasi partilerinden bir çözüm yolu göremeyen kitlelerin, nazi ilhakını bir kurtuluş umudu gibi



gördüklerini, buna karşın sol partilerin izledikleri yanlış siyasetleri anlatıyor.

Kitabın birinci bölümü ise dönemin genel bir özetini ve Fransa'daki durumu anlatıyor. Ardından faşizme karşı devrimci bir siyasetin neler yapmaması gerektiğini, o dönemde yapılmış

yanlış örnekler üzerinden anlatıyor: Faşizm kitleleri hor görür ama sosyalizm kitleleri hor görmez, ahlaki düzeylerini alçaltmaz; kurtarıcı mitine değil, akla hitap eder. Faşizm kitleleri "altın çağ" gibi bir hayale çağırır ama sosyalizm kitlelere nasıl burjuvazi tarafından zor koşullara zorlandığını ve mücadele etmesi gerektiğini anlatır. Faşizm milliyetçiliği, şehitliği kullanır ama sosyalizm "en iyi" milliyetçi olmayı "ülkesi için yanıp tutuşmayı" değil enternasyonalist insani kardeşliği tüm dünya dillerinde ifade eder. Faşizm eski, yeni dini yüceltir ama sosyalizm "dinin toplumun afyonu" olduğunu açıklamaktan vazgeçmez...

Yazar, 1932, 1933 ve 1935 yıllarında yaptığı geziler üzerine hazırladığı makaleleri, kitap halinde basılırken, 1954 yılında gözden geçirmiş ve daha iyi anlaşılmasına yönelik düzenlemeler yapmış.

Türkiye'de stalinist sol içinde sürekli "faşizme karşı mücadelenin" olduğu söyleniyor. Bu nedenle "kahverengi veba"nın yanında, faşizmin sınıf temellerini anlatan "Faşizm ve Büyük Sermaye" ve de devrimcilerin izlemesi gereken siyaseti gösteren Troçki'nin "Faşizme Karşı Mücadele" isimli kitaplarının okunması gerekiyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.